

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 246/03-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť O. Č., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., R., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 a čl. 38 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 232/98 z 24. februára 1999, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 2/2000 z 28. apríla 2000, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Nc 51/00 z 28. septembra 2001, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 58/01 z 28. júna 2001, uznesením Okresného súdu vo Vranove nad Topľou sp. zn. 4 C 494/00 z 30. apríla 2002, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 362/02 z 30. januára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 58/03 z 10. júna 2003, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť O. Č. v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 a čl. 38 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 232/98 z 24. februára 1999, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 2/2000 z 28. apríla 2000, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Nc 51/00 z 28. septembra 2001, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 58/01 z 28. júna 2001, uznesením Okresného súdu vo

Vranove nad Topľou sp. zn. 4 C 494/02 z 30. apríla 2002 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 362/02 z 30. januára 2003, o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť O. Č. vo zvyšnej časti o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2003 doručená sťažnosť O. Č., V., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., R., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 a čl. 38 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 232/98 z 24. februára 1999, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 2/2000 z 28. apríla 2000, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Nc 51/00 z 28. septembra 2001, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 58/01 z 28. júna 2001, uznesením Okresného súdu vo Vranove nad Topľou sp. zn. 4 C 494/00 z 30. apríla 2002, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 362/02 z 30. januára 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 58/03 z 10. júna 2003.

Okresný súd vo Vranove nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní o nároku na zaplatenie 180 000 Sk s príslušenstvom vedenom pod sp. zn. 2 C 793/97, v ktorom žalobcom bola A. P., V., a žalovanými boli v prvom rade sťažovateľ a v druhom rade AUTO, s. r. o., Košice, Berlínska 10, t. č. Prešov, Ku Surdoku 30, voči žalovanému v prvom rade žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) 24. februára 1999 rozsudkom sp. zn. 1 Co 232/98 zmenil prvostupňový rozsudok tak, že 180 000 Sk s príslušenstvom sú obaja žalovaní povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ

(žalovaný v prvom rade) dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 2/2000 z 28. apríla 2000 zamietol.

Sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, ktorý bol 30. apríla 2002 zamietnutý (uznesením sp. zn. 4 C 494/00).

Sťažovateľ namietol v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 4 C 494/00 zaujatosť všetkých sudcov tohto súdu a žiadal, aby vo veci rozhodol iný prvostupňový súd, ako aj iný krajský súd. O týchto námietkach zaujatosti sudcov rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Nc 51/00 z 28. septembra 2001 a najvyšší súd uznesením sp. zn. Nc 58/01 z 28. júna 2001 tak, že v prípade oboch súdov časť sudcov bola a časť sudcov nebola vylúčená.

Voči uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 C 494/00 z 30. apríla 2002 podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd 30. januára 2003 uznesením sp. zn. 1 Co 362/02 vybavil tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie. Dovolanie sťažovateľa voči uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Co 362/02 najvyšší súd 10. júna 2003 odmietol uznesením sp. zn. 5 Cdo 58/03, ktoré bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 28. augusta 2003.

Sťažovateľ namieta viaceré nedostatky uvedených konaní. V odvolacom konaní na krajskom súde sp. zn. 1 Co 232/98 bol podľa jeho mienky pozmeňujúci rozsudok vydaný predčasne, hoci existoval aj zákonný postup vrátenia veci prvoinštančnému súdu, čo by umožnilo ďalšie dokazovanie. Na pojednávaní na krajskom súde sa žiadne dokazovanie nevykonalo. Sťažovateľ jeho vykonanie ani nežiadal, lebo bol spokojný s prvostupňovým rozhodnutím. Rozhodnutím odvolacieho súdu je však sťažovateľovi aj do budúcnosti znemožnené predkladať dôkazy v merite veci, čím boli podľa jeho mienky porušené jeho práva podľa čl. 48 ústavy a čl. 38 listiny.

Sťažovateľ kritizuje, že pri hodnotení dôkazov bola pred písomnou zmluvou uprednostnená „ústna dohoda“, ktorú on neuzavrel a ku ktorej nepristúpil, ako aj niektoré ďalšie časti dokazovania, ktoré podľa jeho názoru porušili ustanovenia Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o vykonávaní a hodnotení dôkazov. Práve v nesprávnom dokazovaní vidí porušenie svojho práva, „aby jeho vec bola prejednaná na nestrannom súde“, podľa čl. 46 ústavy a čl. 36 listiny. Sudca, ktorý rozhodoval o návrhu na obnovu konania, podľa jeho tvrdenia taktiež nie je nezaujatý.

Sťažovateľ tvrdí, že v konaniach okresného súdu sp. zn. 4 C 494/00 a krajského súdu sp. zn. 1 Co 363/00 a ich rozhodnutiami v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 58/03 mu bolo znemožnené navrhnúť vykonanie dôkazov a vyjadrovať sa k týmto dôkazom a dokazovaniu.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd v rozhodnutí o sťažovateľovom dovolaní sp. zn. 5 Cdo 2/2000 vychádzal z dôkazov, ktoré neboli vykonané.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho označených práv napadnutými rozhodnutiami, tieto rozhodnutia podľa § 56 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie mimo Košického kraja a Prešovského kraja.

II.

Ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona o ústavnom súde. Skúmal pritom, či sťažnosť má všeobecné a osobitné náležitosti ustanovené § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zistil pritom, že časť sťažnosti týkajúca sa súdnych rozhodnutí, okrem uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 58/03 z 10. júna 2003 doručeného právnomu zástupcovi sťažovateľa podľa jeho vlastného tvrdenia 28. augusta 2003, je podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. V okolnostiach prípadu je zjavné, že všetky napadnuté súdne rozhodnutia, okrem uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 58/03 z 10. júna 2003, nadobudli právoplatnosť skôr ako dva mesiace pred 28. októbrom 2003, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd. Aj posledné (najneskôr vydané) z týchto rozhodnutí, a to uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Co 362/02 z 30. januára 2003, nadobudlo právoplatnosť skôr ako 10. júna 2003, keď najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 58/03 odmietol dovolanie proti tomuto uzneseniu.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľova sťažnosť je v časti týkajúcej sa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 58/03 z 10. júna 2003 zjavne neopodstatnená. Ústavný súd vo svojej judikatúre trvalo vychádza z právneho názoru, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (obdobne napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 24/00 a sp. zn. I. ÚS 15/01).

Z odôvodnenia uznesenia ústavný súd zistil, že sťažovateľ uplatnil v dovolaní v zásade dôvody, ktoré použil aj v odôvodnení svojej sťažnosti, hlavne odňatie možnosti konať pred súdom tým, že mu bolo znemožnené uplatniť podľa jeho mienky významné dôkazy.

Najvyšší súd ako dovolací súd primerane preskúmal, či v danom prípade ide o rozhodnutie, proti ktorému je podľa § 237 alebo § 239 OSP prípustné dovolanie. Svoj právny názor, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, dovolací súd presvedčivo odôvodnil.

Zvlášť sa pritom vysporiadal so sťažovateľovým tvrdením, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP), a vysvetlil, že sťažovateľom opísané skutočnosti nemôžu ani v prípade správnosti a úplnosti ich opisu založiť tento dovolací dôvod, ale nanajvýš nesprávne právne závery vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré však nemôže dovolací súd skúmať.

Ústavný súd dospel k záveru, že uznesenie nevykazuje žiadne znaky svojvôle, ale naopak zodpovedá ústavným požiadavkám. V danom prípade teda možno už v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vylúčiť možnosť, že uznesením boli porušené sťažovateľove práva podľa čl. 46 a čl. 48 ústavy a čl. 36 a čl. 38 listiny.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2003